

pisu §u 132 tr. zák., Námtika stížnosti, že v tomto případě není též opodstatněn znak svedení, poněvadž prý obžalovaný nepoužíval své udánlivé dohlédací a výchovné moci, by došel lásky Františky K-ové, nýbrž že jednal jen tak, jako každý úplně cizí citel, dáváje jí dary, že tedy používal těchže prostředků, jako každý jiný, jenž chce dosáhnouti náklonnost dívky, není opodstaněna. Účelem zákona je chrániti před svedením ke smilstvu vůbec osoby, které pro svůj věk nebo své postavení ke svůdci potřebují objektivně ochrany. Zákon pokládá proto za svůdce prostě toho, kdo osobu, v §u 132 tr. zák. blíže naznačenou, přiměje, by smilný čin spáchala nebo trpěla. Tento předpoklad je však splněn zjištěním rozsudku, že obžalovaný zjednal si náklonnost a povolnost dívky různými dary. Tím je prokázána iniciativnost jeho činění a více zapotřebí není. Nalézací soud posoudil proto věc právnicky správně a není tu vytýkané zmatečnosti.

Čís. 1334.

Výrok nalézacího soudu o dostatečnosti nebo nedostatečnosti navrhané sazby (§§ 1, 5 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.) jest skutkovým zjištěním. Přezkoumatí lze výrok ten jen v otázce, zda bylo zákona správně použito po té stránce, zda bylo nalézacím soudem v předpokladech závěru přihlíženo ke všem hlediskům dle zákona proň závažným.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1923, Kr I 664/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14. září 1923, jímž se soud nalézací dle § 261. tr. ř. prohlásil nepřislušným k projednání a rozhodnutí trestní věci proti obžalovanému Václavu G-ovi pro zločiny podvodu dokonaného a nedokonaného dle §u 8, 197, 200, 203 tr. zák., zpronevěry dle §u 183. tr. zák. a pro přečin úpadku dle §u 486. tr. zák. a přikázal věc soudu porotnímu, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

V trestních případech, jež se projednávají sborovým soudem prvé stolice následkem návrhu veřejného obžalobce, by bylo použito trestní sazby §u 1. zákona ze dne 22. prosince 1921. čís. 471 sb. z. a n., prohlásí se nalézací soud dle §u 5. téhož zákona nepřislušným, uzná-li, že navrhaná sazba není dostatečnou pro čin, který je předmětem obžaloby. Výrok o dostatečnosti nebo nedostatečnosti navrhané sazby není důsledkem zjištění, že tu nejsou nebo jsou určité zákonem přesně stanovené skutečnosti, na nichž použití sazby té nebo sazby vyšší závisí, nýbrž je výsledkem a výrazem volného uvažování soudcovského. Jako výraz volného uvažování vymyká se výrok z přezkoumání zrušovacím soudem v tom směru, zda předpoklady opravňují k takovému závěru. Než přes to sluší připustiti přezkoumání, zda bylo zák. správně použito

po stránce té, zda bylo nalézacím soudem v předpokladech závěru přihlíženo ke všem hlediskům dle zákona závažným. Těmito hledisky jsou dle §u 1. onoho zákona povaha činu a znehodnocení peněz. Obě tyto stránky činu mohou na závěr o dostatečnosti nebo nedostatečnosti trestní sazby účinkovati v témže směru, mohou však naň účinkovati také ve směru opačném. Dle příznivější povahy činu bude lze pokládati sazbu za dostatečnou i v případech, ve kterých sazba nevyhovuje výši způsobené škody ani s hlediska znehodnocení peněz. Řádné posuzování povahy činu nebude pak možným již na základě pouhého spisu obžalovacího. Bude naopak nutno slyšeti obžalovaného a svědky, provésti jiné průvody a obzvláště zjistiti, jaký byl život obžalovaného až do doby trestných činů, tvořících základ obžaloby, jaké pohnutky přiměly ho ku trestnímu jednání, k jaké mravní úrovni poukazují způsob provádění činů a chování se pachatelovo po nich, jakož i jaké následky nastaly pro poškozené. Právem proto vytýká zmateční stížnost veřejného obžalobce z důvodu čís. 6 §u 281 tr. ř., že napadený rozsudek byl vynesena předčasně hned po přečtení obžalovacího spisu, aniž byl skutkový základ obžalovaného rozebrán výsledkem obžalovaného a provedením průvodního řízení a že důvody rozsudku vyčerpávají se dokazováním, že výše škody, jaká se obžalovanému dává za vinu, rovná se předválečné škodě 2.000 Kč převyšující, a dalším poukazem na souběžné jiné trestné činy, aniž se vůbec zabývají povahou činů. Vyslovil-li nalézací soud svoji nepřislušnost na podkladě tak neúplném a řídil-li se při tom jen jedním ze dvou hledisek, k nimž má dle zákona míti zřetel, spočívá výrok o nepřislušnosti na neúplném základě, tedy nesprávném použití zákona, stal se neprávem a jest zmatečným dle čís. 6 §u 281 tr. ř. Bylo proto rozsudek prvě stolice zrušiti a dále nalézt dle §u 288 čís. 2 tr. ř. Stalo se tak vedle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 se souhlasem generálního prokurátora již v zasedání neveřejném, protože zmateční stížnost veřejného obžalobce, směřující k tomu, by obžalovaný nemohl býti trestán dle vyšší sazby §u 203 tr. zák. těžkým žalářem od 5 do 10 let, podána byla ve prospěch obžalovaného.

Čís. 1335.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu přestupku §u 7 (1) nevyžaduje se úmyslu ziskuchtivého.

K pojmu »zisku« ve smyslu §u 7 (3).

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1923, Kr I 781/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 13. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto